

PAGINA 11

KWARTAALBLAD VAN DE 11.11.11 - BEWEGING

06/2011

11.11.11 gaat voor een
rechtvaardig klimaat

Ecuador kiest voor **groen**
in plaats van **ZWART GOUD**

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

EDUCATIECEL: Marjan Cauwenberg en Bart Demedts

ZUIDCEL: Freya Rondelez, Griet Seurs, Kris Vanslambrouck en Hanneke van Eldik Thieme

BELEIDSDIENST: Rudy De Meyer, Koen Detavernier en Marc Maes

CONCEPT EN REALISATIE: Metronoom, Antwerpen

FOTO VOORPAGINA: Hedwig Janssens

DRUK:

Druk In De Weer, Gent

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Bogdan Vanden Berghe
Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel

REDACTIE:

Pagina 11
Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel
Tel. 02 536 11 16
Fax 02 536 19 02
e-mail pagina11@11.be
www.11.be

NATIONAAL SECRETARIAAT:

11.11.11
Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel
Tel. 02 536 11 11
Fax 02 536 19 10

PROVINCIALE SECRETARIATEN:

11.11.11 ANTWERPEN
Patriottenstraat 27, 2600 Berchem
Tel. 03 281 06 62
Fax 03 281 06 89
e-mail antwerpen@11.be

11.11.11 LIMBURG
Pastorijstraat 40, bus 7,
3530 Houthalen-Helchteren
Tel. 011 87 14 80
Fax 011 85 14 93
e-mail limburg@11.be

11.11.11 OOST-VLAANDEREN
Dok Noord 4, E 102, 9000 Gent
Tel. 09 233 02 03
Fax 09 233 94 84
e-mail oost-vlaanderen@11.be

11.11.11 VLAAMS-BRABANT/BRUSSEL
Vlasfabriekstraat 11, 1060 Brussel
Tel. 02 536 11 53 of 02 536 11 33
Fax 02 536 19 01
e-mail brabant@11.be

11.11.11 WEST-VLAANDEREN
Hugo Verrieststraat 22, 8800 Roeselare
Tel. 051 24 06 13
Fax 051 24 08 39
e-mail west-vlaanderen@11.be

Overname van (delen van) artikelen is toegestaan, mits bronvermelding.

William en Kate op grote voet

Te voet naar de kerk vond mijn schoonvader zaliger niet kunnen. Dat beetje water hebben we dan maar bij de wijn gedaan. Maar verder was het een sober trouwfeest, met mijn toekomstige in iets heel eenvoudigs uit de kringloopwinkel. Als statement. En daarna met de trein en een tent op huwelijksreis ergens bij een bronnetje op tien kilometer van het eerste stopcontact. Veel CO₂ kwam daar niet aan te pas. Maar we wisten niet beter en we waren ook gelukkig.

De vergelijking met William en Kate gaat natuurlijk niet op. Dat koppel moest hun familie van heinde en verre laten overkomen.

Adellijke verwanten die ooit om den brode een job gezocht hebben in een of ander leegstaand koningshuis. En in hun edelmoedigheid brengen deze hoogheden hun personeel mee. Al dat schoon volk nodig je natuurlijk niet uit voor soep en pistolets met kaas of hesp. En daarvoor een speciaal gemaakt porseleinen servies uit China laten overvliegen, maakt per slot van rekening het verschil niet.

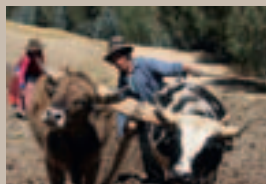
Het was in onze tijd ook minder gebruikelijk om het ouderlijke huis per helikopter te verlaten en te honeymoonen op een afgehuurd eiland op de Seychellen.

De Britse krant de Telegraph heeft de CO₂-uitstoot van dit feestje op 6.765.000 kg geschat. En pas op, ook William en Kate hielden angstvallig hun CO₂-score in de gaten. De gouden ringen kwamen bewust uit Welsh en niet uit een goudmijn in Congo met een voetafdruk van hier tot ginder. Al het papier was gerecycleerd, het hout FSC-gelabeld, de bloemen van eigen bodem en de gasten kregen de vraag om een boom te planten.

Geef toe, we gaan erop vooruit. Trouwfeesten die op CO₂-uitstoot getaxeerd worden, dat was in onze tijd ondenkbaar. We kijken hoopvol uit naar het prinselijk huwelijk van Harry. Te voet of met de fiets naar de kerk, moet kunnen.

BART DEMEDTS

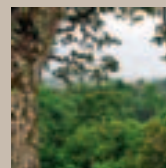
Niet te missen in deze Pagina 11

• **11.11.11 gaat voor een rechtvaardig klimaat!**
De politieke eisen van onze campagne p. 4

• **Ecuador kiest voor GROEN in plaats van ZWART GOUD**
11.11.11 trekt de kar voor financiering Yasuní p. 6

• **Economische migranten blijven gereedschap**
Geen gelijke rechten in Europees migratiebeleid p. 10

"Kontichs kontje is fairtrade"

Groot feest in Kontich, die zich als duizendste gemeente van de wereld FairTradeGemeente mag noemen. Een mooie bekroning voor twee jaar hard werken, vertelt Linda Van Immerseel van de trekkersgroep.

De trekkersgroep ging geregeld de markt op met proevertjes om de mensen te sensibiliseren over fairtrade. FOTO GEMEENTE KONTICH

Hoe ben je bij de trekkersgroep gekomen?

Linda Van Immerseel. Toen ik twee jaar geleden de gemeente Maldeghem eens binnen reed, zag ik boven het gemeentebord een ander bord hangen van FairTradeGemeente. Omdat ik benieuwd was, ben ik gaan kijken op de website. En toen dacht ik: dit moet in Kontich ook kunnen. Op de eerstvolgende vergadering van de gemeentelijke werkgroep voor ontwikkelingssamenwerking heb ik dit voorgesteld en iedereen was meteen voor het idee gewonnen.

Hoe zijn jullie dan van start gegaan?

Linda. Eerst hebben we opgezocht wat er al bestond aan fairtrade in onze gemeente. Naast een goeddraaiende wereldwinkel, vonden we zo ook al een ruim aanbod aan fairtradeproducten in de supermarkten. Dat was alvast een goed begin. En dan hebben we een trekkersgroep samengesteld. Aanvankelijk bestond die enkel uit de leden van de GWOSK (gemeentelijke werkgroep voor ontwikkelingssamenwerking). Dankzij ons enthousiasme trokken we al snel nieuwe gemotiveerde mensen aan. We bezochten trekkersdagen om ideeën op te doen en om goed voorbereid ons discours te voeren. Met een groep geëngageerde trekkers konden we dan echt aan de slag.

Dan trokken jullie de baan op?

Linda. Dat klopt. We bezochten tal van winkeliers, horeca-uitbaters, enz. Soms moesten we echt al onze overtuigingskracht bovenhalen om mensen het belang van fairtrade duidelijk te maken. En dan

overtuigden we ook het gemeentebestuur. Met de goedkeuring van de resolutie engageerde de gemeente zich officieel om fairtrade zichtbaar te maken in onze gemeente. Om mensen bewust te maken, organiseerden we tal van acties. We deelden infolders en proevertjes uit op markten. Zelfs de minister van Binnenlandse Zaken Annemie Turtelboom was er getuige van. We organiseerden op het gemeentehuis een fairtrade lunch voor de personeelsleden. Ook de scholen en jeugdbewegingen sprongen op de kar. Zo haalden de leerlingen van het Sint-Rita college een wereldrecord fairtrade fruitsap drinken. Veel verenigingen tekenden de verklaring op eer om tijdens hun activiteiten fairtradeproducten te gebruiken. En we zijn trots dat onze lokale praline, het Kontichs Kontje, tegenwoordig wordt gemaakt met fairtrade chocolade. Dezelfde chocolatier maakt nu ook ijs met melk, room en eieren van de lokale boerderij.

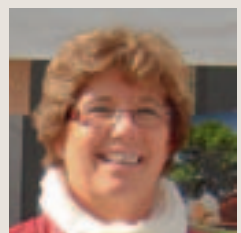
En nu duizendste FairTradeGemeente?

Linda. Eind april kregen we te horen dat we wereldwijd een van de duizendste gemeenten zijn die de titel van FairTradeGemeente in de wacht slepen. We zijn fier dat we zo iets kunnen betekenen voor de hardwerkende boeren in het Zuiden zodat die dankzij eerlijke handel naar een betere welvaart kunnen evolueren.

MARJAN CAUWENBERG

"Dankzij fairtrade helpen wij boeren een waardig bestaan op te bouwen."

LINDA VAN IMMERSEEL

11.11.11 gaat voor een rechtvaardig klimaat

FOTO MOCICC - OXFAM INTERNATIONAL

11.11.11 start dit jaar een campagne over de klimaatverandering. Die is, net zoals de Waardig Werkcampagne een samenwerking met andere organisaties en het zal ook voor twee jaar ons thema zijn. Met onze campagne willen we duidelijk maken dat miljoenen mensen in het Zuiden nu al zwaar lijden onder de gevolgen van de klimaatverandering. We hebben duidelijke politieke eisen.

Teken een klimaatakkoord

Je kan ook zelf een klimaatakkoord tekenen. Daarmee daag je onze politici uit om de klimaatverandering dringend op een rechtvaardige manier aan te pakken, maar beloof je ook zelf iets te doen om je CO₂-uitstoot te verminderen.

Tijdens de zomermaanden staat onze klimaattafel op diverse wereldfeesten.

Vanaf september kan je ook online meedoen. De bedoeling is zoveel mogelijk klimaatakkoorden te verzamelen.

Die geven we dan in een koffer mee met onze minister naar Durban.

• www.klimaatakkoord.be

Na de fiasco's in Kopenhagen en Cancún om tot een goed internationaal klimaatakkoord te komen, achten we het nodig de druk te verhogen. In 2012 immers loopt het Kyoto-protocol af. De industrielanden moeten hoogdringend afspraken maken over wat er na dien moet gebeuren. In december 2011 vindt er een nieuwe klimaatop plaats in Durban, Zuid-Afrika. Als daar geen klimaatakkoord uit de bus komt, dreigt al het werk op zijn minst voor enkele jaren stil te vallen. Nog langer talmen zou weleens desastreuze gevolgen kunnen hebben. Het International Panel on Climate Change van de Verenigde Naties (IPCC) heeft berekend dat we onze uitstootpiek in 2015 moeten bereiken. Om de opwarming van de aarde onder de delicate 2°C te houden, moet onze CO₂-uitstoot vanaf dan beginnen dalen.

DUIDELIJKE EISEN

We stappen dan ook in deze campagne met een duidelijk politiek eisenpakket. Allereerst moet er drin-

gend een bindend internationaal klimaatakkoord komen dat de industrielanden oplegt om 40% van hun CO₂-uitstoot te verminderen tegen 2020. Bovendien moeten we betalen voor de schade. Het Zuiden voelt nu al veel meer dan wij de gevolgen van de klimaatopwarming en moet nu al de nodige aanpassingen kunnen doen. En de ontwikkelingslanden moeten de kans krijgen om andere en duurzame keuzes te maken. Het principe 'de vervuiler betaalt' betekent dat vooral de industrielanden moeten betalen om hun verantwoordelijkheid in het klimaatverhaal te compenseren. Ons economische ontwikkelingsmodel is gebaseerd op een verrijking van het Noorden ten koste van de bevolking en het klimaat in het Zuiden.

HOVEEL IS ER NODIG?

Ngo's berekenden dat er wereldwijd nood is aan 40 miljard euro om zich aan te passen aan de gevolgen van de klimaatverande-

ring (adaptatie), 40 miljard euro voor een aanpassing in het Zuiden om over te schakelen naar een lage koolstofontwikkeling (mitigatie) en 30 miljard euro als compensatie voor de bossen. Uiteraard moet het gaan om 'nieuwe' fondsen, geld dat bovenop de huidige, beloofde middelen voor ontwikkelingssamenwerking (0,7% van het BNI) komen.

De ideeën over hoe we deze fondsen bij elkaar kunnen sprokkelen, zijn er: door een internationale heffing op vliegtuigtransport en internationaal bunkerscheepvaart, bijvoorbeeld. Deze sectoren zijn internationaal goed georganiseerd en de inning kan transparant en makkelijk verlopen. Of een internationale financiële transactietaks waarvan een deel naar klimaatfinanciering gaat.

EÉN KLIMAATFONDS

Dit geld moet samengebracht worden in het nieuwe VN-klimaatfonds. De mikmak aan klimaatfondsen die nu nog bestaan moet worden afgeschaft. Het is erg onoverzichtelijk en bovendien zijn de bijdragen veelal vrijblijvend. Zelden of onregelmatig wordt het beloofde bedrag gestort.

Voor het klimaatfonds van de Wereldbank doet de wenkbrauwen fronsen. De Wereldbank kan voor ons niet de financiële instelling zijn die de middelen regelt voor adaptatie en mitigatie in ontwikkelingslanden. In eerste instantie geeft de Wereldbank haar steunmaatregelen via leningen. Bovendien investeert de Wereldbank vandaag nog steeds massaal in economische infrastructuurprojecten die gebaseerd zijn op fossiele energie (bv. steenkoolcentrales). En de Wereldbank is niet democratisch in haar besluitvorming.

EUROPA EN BELGIË

Ook Europa en België moeten in hun eigen beleid het klimaat vooropstellen. Vanaf 2013 zouden België en Europa jaarlijks respectievelijk 1 en 35 miljard euro moeten bijdragen aan het klimaatfonds. Dit is immers volgens de berekeningen van Europese ngo's onze historische schuld.

Dit geld kan samengebracht worden via de veiling van emissierechten van bedrijven in het Europese

Peru voelt nu al de klimaatverandering

Dit eerste jaar van onze klimaatcampagne leggen we onze focus op de Andeslanden. Waarom? Omdat de bevolking daar nu al de gevolgen van de klimaatverandering voelt én omdat de regio erg kwetsbaar is. Dat heeft vooral te maken met de complexe waterhuishouding, die samenhangt met de grillige geografie van het land. 90% van de bevolking leeft in droge of semi-droge gebieden. Bovendien hangt een groot deel van de bevolking voor haar inkomen af van landbouw en visvangst, twee sectoren die erg gevoelig zijn voor de impact van de klimaatverandering. Door het smelten van de gletsjers hebben boeren op de hoogvlakten te kampen met watertekort, mislukte oogsten, en nieuwe ziektes als malaria en dengue steken de kop op.

Het kappen van tropische bos is voor de Andeslanden de grootste oorzaak van de hoge CO₂-uitstoot. Het Amazonewoud, dat ruim de helft van de Peruaanse bodem bedekt, staat bekend als één van de groene longen van de wereld. Het omvat de helft van alle tropische bossen op aarde, 15% van alle rivierwater en kent een zeer grote biodiversiteit. Het is ook één van de grootste 'koolstofputten' waar koolstof wordt vastgehouden.

Maar ondanks de voelbare gevolgen van de klimaatverandering is de druk ongemeen groot om het gebied te ontginnen. Het aantal concessies voor petroleum- en gas-exploitatie neemt spectaculair toe. De Amazone staat zo symbool voor een dubbel probleem: het kappen van bossen leidt wereldwijd tot 20% meer uitstoot. En de fossiele brandstoffen die men er gaat zoeken leveren 65% van de broeikasgassen.

emissiehandelssysteem (ETS) enerzijds, en door een energie-koolstofheffing bij huishoudens, openbare diensten en bedrijven die niet onder het ETS vallen, anderzijds. Vanaf 2013 zullen de emissierechten die tot nu toe gratis aan bedrijven werden toegekend, volledig of gedeeltelijk worden geveild. Die veiling van emissierechten en die koolstofaksen kan België ruim 4 miljard aan nieuwe inkomsten opleveren. Dat is ruim voldoende om te investeren in energie-efficiëntie en hernieuwbare energie in eigen land en om jaarlijks 1 miljard te voorzien om onze historische schuld t.o.v. ontwikkelingslanden in te vullen.

"Het principe 'de vervuiler betaalt' betekent dat vooral de industrielanden moeten betalen."

MARIJAN CAUWENBERG EN RUDY DE MEYER

• www.11.be/campagne

Met wie gaan we in zee?

Met de Bond Beter Leefmilieu slaan we een brug tussen milieu- en noord-zuid-organisaties. Onze lidorganisaties die actief zijn rond klimaat, zoals Intal, Globelink, Protos, Vredeseilanden en VODO, steken mee de handen uit de mouwen. CNCD doet mee. Studio Globo en Djapo werken het scholenaanbod uit. Wereldmediatheek zorgt voor het beeldmateriaal. Voor Broederlijk Delen is het een verlengde van haar klimaatcampagne van 2009. Het internationale Oxfam-netwerk start met een campagne *klimaat en voedselzekerheid* waar Oxfam Solidariteit en de Wereldwinkels in ons land aan deelnemen.

Waar blijft de financiering voor YASUNÍ?

Ecuador kiest met het Yasuní-project voor het behoud van een uniek natuurpark.

De regering besliste geen olie te winnen in een deel van het gebied, maar vraagt in ruil dat de internationale gemeenschap in een fonds bijdraagt aan een deel van de gemiste inkomsten. 11.11.11 legt een rapport over Yasuní bij het parlement met de vraag dringend de financieringsmogelijkheden te bekijken en ook bij Europa aan te dringen op actie.

Het Nationaal Park Yasuní, in het oosten van het Ecuadoriaans Amazonegebied is het grootste natuurpark van het land en kent een uitzonderlijke biodiversiteit. Je vindt er verschillende diersoorten en plantenvariëteiten die nergens anders in het Amazonewoud voorkomen. Er wonen verschillende inheemse volkeren waaronder twee groepen die niet of nauwelijks in contact kwamen met de buitenwereld. Om hun traditionele levenswijze te beschermen werd in 1999 een speciale zone afgebakend, de 'zone intangible'. In dit gebied mogen vanwege de uitzonderlijke biologische en culturele waarde geen extractieve of industriële activiteiten plaatsvinden.

ZWART GOUD

Maar ondanks zijn status als nationaal park, bleef Yasuní niet gespaard van olieontginning. Ecuador behoort tot de grootste petroleumproducenten van Latijns-Amerika. Aardolie is voor het land een belangrijk exportproduct, en levert een aanzienlijke bijdrage aan de staatskas. Naar schatting zouden er zich tussen de 600 en 920 miljoen vaten ruwe olie bevinden in het Yasuní-gebied tussen Ishpingo, Tambococha en Tiputini (ITT-Block). Dat komt overeen met 20% van de totaal gekende petroleumvoorraden van Ecuador. De

exploitatie van deze velden zou de Ecuadoraanse schatkist in totaal 72 miljard dollar opleveren.

In een land waar ruim 60% van de bevolking in armoede leeft, kan de regering dit geld eigenlijk niet missen.

Maar de regering kan de schade die de petroleum-exploitatie reeds aanrichtte aan het tropisch woud niet negeren. De chemische producten die petroleummaatschappijen gebruiken bij het oppompen van aardolie vernielen het broze evenwicht in het Amazonegebied, en een groot deel van het sterk bevuilde opgepompte grondwater komt gewoon in de rivieren terecht.

Daarnaast dringen houtkappers tot diep in het woud via de wegen die aangelegd worden voor exploratie

en transport naar de petroleumvelden. In het noordelijk deel van het Ecuadoraans Amazonegebied, waar in de jaren '70 veel petroleum ontgonnen werd, zijn op die manier honderdduizenden hectaren bos gekapt en ingenomen door grasland en gewassen.

MOEDIGE BESLISSING

In 2007 lanceerde de Ecuadoraanse regering officieel het Yasuni/ITT-initiatief. Op 5 februari 2009 onder tekende president Correa een decreet om bepaalde olievelden in het Amazonegebied niet te exploiteren en prioriteit te geven aan de bescherming van een uitzonderlijk natuurgebied. Voor een arm land geen evidente beslissing. 22 Europarlementariërs steunden de moedige beslissing die de Ecuadoraanse regering had genomen.

Van de 7,2 miljard dollar aan potentiële inkomsten die de staat hierdoor misloopt beloofde de Ecuadoraanse regering de helft daarvan op haar eigen begroting in te schrijven. Ze beschouwt dit bedrag als een bijdrage voor natuurbehoud en duurzame ontwikkeling. Voor de financiering van de overige 3,5 miljard dollar kijkt ze – terecht – naar de internationale gemeenschap. Dit als tegemoetkoming voor het definitief in de grond laten van de petroleumreserves van ITT en daardoor de verwachte positieve resultaten op het vlak van behoud van biodiversiteit, herbebossing en vermindering van de CO₂-uitstoot die ten goede komt aan de hele wereldbevolking.

De regering zocht een manier om de financiële compensatie te verzekeren voor de misgelopen staatsinkomsten. Ze stelde ook een deadline voor het vinden van die financiële compensatie. Tot drie keer toe verlengde de regering de termijn. Ondertussen stonden de exploitatiebedrijven klaar om van start te gaan als de deadline zou verstrijken.

WAAR BLIJFT HET GELD?

Na verschillende voorstellen en aanpassingen aan het project raakten de VN en enkele donorlanden het eindelijk eens over de oprichting van een fonds dat zal worden beheerd door UNESCO. De industrielanden moeten jaarlijks gedurende dertien jaar – de periode waarin petroleumbedrijven olie zouden kunnen ontginnen in het gebied – een 300 miljoen dollar in dit fonds storten ter compensatie van de gemiste inkomsten voor Ecuador. Vorig jaar ondertekenden UNESCO en Ecuador een overeenkomst die de garantie moet bieden dat de ingezamelde gelden optimaal zullen worden besteed.

Het kapitaalfonds zal voor 100% aangewend worden

voor investeringen in het genereren van hernieuwbare energie in Ecuador, onder meer hydro-elektriciteit, geothermiek, wind- en zonne-energie. Daarnaast komt er een tweede fonds dat de opbrengsten van de investeringen vanuit het kapitaalfonds zal gebruiken voor de uitvoering van een reeks sociale, economische en milieuprogramma's, bijvoorbeeld herbebossing en bosbeheer.

Eind vorig jaar stond er 36,9 miljoen dollar op het Yasunifonds. Daarvan kwam 35 miljoen van Italië, 1,3 miljoen van Spanje, 100.000 dollar van Chili, en onze Waalse regering deed 420.000 dollar in het zakje. Het geld van Wallonië kwam van de Fast Startfinanciering die moet dienen om het Zuiden te wapenen tegen de gevolgen van de klimaatverandering.

Tegen eind december 2011 zou een eerste 100 miljoen dollar in het Yasuní-fonds moeten verzameld zijn. Zo niet dreigt president Correa ermee toch toestemming te geven voor de ontginning. Onze lokale partners Acción Ecológica en Oilwatch doen er alles aan om te vermijden dat het zover zal komen. In Europa richten 11.11.11, Broederlijk Delen, KWIA, VODO en het actiecomité Yasuní Green Gold hun acties op de Belgische regering en het Europees Parlement. We willen dat er snel een oplossing komt dat de financiering van dit project mogelijk maakt.

Dat Yasuní een voorbeeld zou worden voor andere olieproducerende landen is uiteraard ondenkbaar en onbetaalbaar. Wel geraakte de VN op de laatste klimaatop in Cancún het eens over de oprichting van een internationaal klimaatfonds vanaf 2013. Dat moet dienen voor de financiering van de nodige aanpassingsmaatregelen aan de klimaatverandering (adaptatie) en van het behoud van tropisch bos en lage koolstofontwikkeling in het Zuiden (mitigatie).

Het Yasuní-project kan volgens 11.11.11 zo een deel worden van het nationaal mitigatieplan voor Ecuador waarin bosbehoud en lage koolstofontwikkeling worden ingevuld.

MARJAN CAUWENBERG

BOVEN: De olieontginning in het Yasuní-gebied richtte al heel wat schade aan.

FOTO ACCIÓN ECOLÓGICA

ONDER: De Waorani-indianen in het biosfeerreservaat Yasuní leven volgens aloude tradities in evenwicht met de natuur. FOTO PETER ONFORD

Wie is 11.11.11 in het **ZUIDEN**?

ILSE ROELS, HAÏTI

Ik studeerde Godsdienstwetenschappen en Internationale relaties. Sinds februari 2011 werk ik als coördinatrice van het landenkantoor van 11.11.11 in Port-au-Prince. Ik coördineer een heropbouwprogramma in samenwerking met 18 Belgische ngo's en hun Haïtiaanse partners met projecten rond landbouw, educatie en gezondheid en versterking van het middenveld. Een van mijn belangrijkste taken is het opvolgen van de projecten met de lokale partners en het stimuleren van samenwerkingsverbanden tussen hen en andere sleutelfiguren van het middenveld via het organiseren van bezoeken, uitwisselingen, vormingen, lobbywerk, enz. Ook houd ik me bezig met het leggen van contacten met andere ngo's en lokale autoriteiten, het organiseren en begeleiden van buitenlandse missies, enz. Ik vind het enorm boeiend om met lokale organisaties te werken. Zij spelen een sleutelrol in de heropbouw van Haïti, omdat zij dicht bij de bevolking staan

en hun engagement onvoorwaardelijk is. Het is een hele uitdaging hen een stem te geven en onderlinge samenwerkingsverbanden te stimuleren. Werken in Haïti is erg aangenaam. Als 'blanke' krijg je soms bepaalde voorrechten en privileges maar soms bekijken ze je ook met een tikkeltje wantrouwen. Wanneer je echter de Creoolse taal spreekt en moeite doet om de leefwereld van de bevolking te begrijpen en je solidariteit toont, word je één van hen. Dat is het mooiste cadeau dat ik kon krijgen van mijn Haïtiaanse collega's. Voor hen ben ik gewoon een collega en vriendin. Ik ben iemand die zich samen met hen engageert voor een betere toekomst voor Haïti.

FOTO SERGE REEL

FOTO MOCOC - OXFAM INTERNATIONAL

DENISSIE ZAPPATA, PERU

Ik ben geboren in Lima, in 1984. Ik studeerde economie aan de Katholieke Universiteit, en humanitaire en politieke wetenschappen. Ik heb voor deze richting gekozen, omdat ik mee wil vechten tegen de armoede en ongelijkheid in de wereld. Thema's zoals ontwikkeling en welzijn, vrijheid en mensenrechten interesseren mij heel erg. Voor ik bij 11.11.11 kwam, werkte ik bij Oxfam UK in Lima. Nu ben ik verantwoordelijk voor de opvolging van de 17 programma's die 11.11.11 ondersteunt in de Andes-regio. Ik hou van mijn werk, omdat ik bezig ben met belangrijke kwesties die niet altijd openlijk besproken worden. Ik heb veel contact met de maatschappelijke organisaties rond ontwikkelingsthema's. Dat helpt mij kritisch te kijken naar de politieke, economische, sociale en culturele processen. Het is niet altijd makkelijk om te werken voor een organisatie die haar hoofdzetel heeft in een ver land, omdat sommige details van de context en manier van werken soms niet helemaal overgebracht kunnen worden – in beide richtingen. Daardoor zitten we wel eens met verschillende verwachtingen. Ik denk echter dat het mogelijk is om dit probleem te omzeilen met een open en regelmatige communicatie. En dan denk ik: kon ik maar Vlaams ...!

FOTO THOMAS VAN ACKER

FOTO 11.11.11

Naast de steun aan programma's van de lidorganisaties, werkt 11.11.11 ook rechtstreeks samen met partnerorganisaties in een aantal landen in het Zuiden. In onze kantoren in Indonesië, Peru, Haïti, Congo en Burundi engageren onze collega's zich voor het uitbouwen van samenwerkingsverbanden, werken samen acties uit, en lobbyen bij de overheden. We stellen graag één iemand van elk kantoor aan u voor.

GRIET SEURS, BURUNDI

Ik ben coördinatrice van het landenkantoor in Burundi. Ik had al werkervaring in Benin en Burundi en toen ik de kans kreeg om voor 11.11.11 aan de slag te gaan, heb ik geen seconde getwijfeld. Hun kritische beleidswerk heeft me altijd aangesproken. Ik geloof rotsvast in de partnerschappen die 11.11.11 aangaat met lokale organisaties omdat ze niet enkel activiteiten financiert, maar ook de organisaties zelf versterkt via capaciteitsopbouw en institutionele steun. Samen met twee collega's volg ik tien partnerorganisaties in Burundi en Rwanda op, zowel op financieel als operationeel vlak. Ook ben ik verantwoordelijk voor het beheer van het kantoor. Ik vertegenwoordig 11.11.11 naar andere ngo's en de Belgische ambassades toe. Daarnaast volg ik de politieke situatie in beide landen, alsook het

ontwikkelingsbeleid van België en de EU. Mijn job is erg boeiend, maar soms ook moeilijk. Onze partnerorganisaties in Burundi en Rwanda werken vaak rond gevoelige thema's zoals goed bestuur, inspraak van de bevolking, eerlijke verkiezingen, de strijd tegen corruptie etc. De overheid beschouwt zulke organisaties als vermomde oppositie waardoor ze hun en ons het werk soms moeilijk maken. Dat kan me wel eens ontmoedigen omdat het vechten tegen de bierkaai lijkt. Anderzijds overtuigt dit me telkens opnieuw van het nut van ons werk hier. Een blijvende uitdaging!

NOËL MAYAMBA, CONGO

Ik ben geboren op 20 december, maar eigenlijk hadden mijn ouders gehoopt dat ik op 25 december zou worden geboren, vandaar mijn naam, Noël. Maar mijn eigenlijke naam is Mayamba monga N'koso. Ik heb een deel van mijn jeugd doorgebracht in Kinshasa en een deel in Brussel. Ik werkte vroeger bij ONEM-RDC, maar toen er een vacature kwam bij het 11.11.11-kantoor in Kinshasa heb ik onmiddellijk gesolliciteerd. Wat me vooral aansprak is dat 11.11.11 iets wil doen aan de oorzaken van de ongelijkheden tussen Noord en Zuid, en duurzame, structurele oplossingen zoekt. Ik hou mij bezig met de administratie

van het kantoor, zoals personeel en boekhouding. Ik volg ook de contracten op met onze partners, en help hen bij procedures van interne controle.

Wat ik vooral boeiend vind aan mijn werk, is dat ik betrokken ben bij iets wat echte vooruitgang

kan betekenen voor een gemeenschap, een land, een heel continent. Maar het is niet altijd makkelijk, de socio-economische context waarin we werken is niet te vergelijken met die in België. Hier is het soms moeilijk om de basis te overtuigen de richtlijnen te volgen. Ik werk nu ongeveer zeven jaar voor een Belgische organisatie, en ik heb tot nu toe geen moeilijkheden ondervonden vanwege de verschillende nationaliteit of cultuur. Ik vind het contact met mensen met een heel verschillende achtergrond juist erg interessant.

FOTO: VAN DER LINDEN

FRANCES LO, FILIPIJNEN

Als Filipijnse meewerken om mijn land vooruit te helpen, is voor mij een erg verrijkende en leerrijke ervaring. Al van toen ik aan de universiteit studeerde, was ik actief in groepen die bezig waren met de 'grote' thema's zoals rechtvaardigheid, gelijkheid, ontwikkeling voor iedereen. Het was dan ook een logische stap om werk te zoeken bij ngo's en campagneorganisaties. Ik werkte onder meer bij Freedom for Debt Coalition en Bantay Tubig, beide 11.11.11-partners in de Filipijnen. Intussen werk ik al bijna acht jaar bij 11.11.11 als advocacy en campaign coordinator. Ik werk nauw samen met campagneurs in heel Zuidoost-Azië voor campagnes over internationale handel, klimaatverandering, schuldverlichting, enz. Dankzij mijn werk heb ik een brede kijk gekregen op deze kwesties die zowel Noord als Zuid treffen. En hoe beide samen kunnen werken om oneerlijke handelsakkoorden te veranderen, klimaatrechtvaardigheid te eisen, en te ijveren voor politieke veranderingen in het hele schuldenverhaal. Uit ervaring weet ik wel hoe gezamenlijke Noord-Zuidcampagnes soms moeilijk kunnen zijn gezien de verschillende visies, maar uiteindelijk altijd de moeite waard als beide partners erin slagen bruggen te bouwen, samen actie te voeren en zo samen winnen!

Economische MIGRANTEN

blijven gereedschap

Maatschappelijke organisaties dringen sterk aan op een omvattende regeling voor alle economische migranten. Het uitgangspunt daarbij moet zijn: gelijke rechten. Niet alleen onder de verschillende groepen van migranten onderling, maar ook t.o.v. de eigen EU-burgers. Van een degelijk, omvattend en constructief migratiebeleid op Europees niveau is echter helemaal geen sprake.

De EU-lidstaten staan erg op hun strepen om zelf te kunnen bepalen wie ze binnen laten en onder welke voorwaarden. De Europese Commissie koos dan maar voor een voorstel waarbij voor verschillende categorieën van migranten een andere regeling getroffen kan worden, met meer of minder rechten.

Hoog opgeleide migranten, kunnen via het 'Blue Card'-systeem naar Europa komen. Ze mogen hun gezin meebrengen en hebben uitzicht op verblijf voor langere termijn. Voor hen zetten we de deur dus wagenwijd open. Sommige lidstaten gaan hen zelfs actief recruter in het Zuiden. Wat dan weer bijdraagt aan de zogenaamde 'brain drain', het verlies van waardevolle werkrachten die men in het Zuiden zelf broodnodig heeft.

KORTE TERMIJN

Hoewel de nood aan lager opgeleide werkrachten in de EU minstens even nijpend is, komt men voor deze groep niet verder dan een rege-

ling voor seizoensmigranten. Op papier wil de Commissie uitbuiting van werknemers aanpakken en duidelijke Europese standaarden invoeren. Een EU-richtlijn zou bijvoorbeeld in de groenten- en fruitteelt in Zuid-Europa een stap vooruit betekenen. Maar de lat wordt zo laag gelegd dat er allerlei nieuwe problemen, onder andere van sociale dumping, kunnen ontstaan. Zo spreekt de richtlijn enkel van 'aangepaste' huisvesting, zonder te vermelden aan welke standaarden deze moet voldoen of wie ervoor verantwoordelijk is. Ook eist de richtlijn dat de migrant gedekt is door een ziekteverzekering, maar opnieuw is onduidelijk of de werkgever hiervoor moet zorgen of de migrant zelf een (dure) privéverzekering moet afsluiten.

Op deze manier kan de huidige praktijk, waarbij sommige werkgevers allerlei 'kosten' afhouden van de (lage) lonen van de arbeiders onverminderd verder gaan.

Met betrekking tot arbeidsrechten stelt de richtlijn dat enkel collectieve arbeidsovereenkomsten die universeel geldig zijn, van toepassing zijn voor seizoensarbeiders. In sommige lidstaten zijn CAO's niet universeel geldig, maar ook elders zouden collectieve afspraken op sector- of bedrijfsniveau dan per definitie niet gelden voor seizoensarbeiders. Op die manier installeert men binnen dezelfde sectoren en bedrijven een discriminatie tussen seizoensarbeiders en andere werknemers.

De Europese Commissie heeft een ontwerp van richtlijn klaar die seizoensarbeid wil regelen. 11.11.11 vindt samen met een heel aantal andere organisaties en vakbonden dat dit voorstel eerder de uitbuiting van arbeiders in stand houdt dan de bescherming versterkt.

We willen dan ook samen nieuwe aanbevelingen formuleren voor de Europese politici.

VAGE DEFINITIE

Een ander belangrijk probleem is de definitie van seizoensarbeid. De definitie is heel ruim en vaag, wat toelaat om vast werk te vervangen door (goedkopere) seizoensarbeid. Men zou bijvoorbeeld bouwvakkers voor zes maanden kunnen laten overkomen en steeds vervangen door nieuwe krachten, in plaats van hen een vast contract te geven. Bovendien kan elke tijdelijke piek in werk aangegrepen worden om mensen voor enkele maanden te laten overkomen. Gezien de ingebouwde discriminatie in het voorgestelde systeem, vragen middenveldorganisaties dat er een veel betere en scherper afgebakende definitie zou komen komen van seizoensarbeid.

Kortom, de Europese voorstellen gaan meer in de richting van het legaliseren van uitbuiting dan dat ze een effectieve bijdrage zouden kunnen zijn om

uitbuiting te verminderen. Het hele voorstel vertrekt ook vanuit de veronderstelling dat het per definitie aangewezen is om mensen voor korte periodes naar Europa te halen, wat in gaat tegen de hele idee van integratie waar anders zo op wordt gehamerd. Men denkt te kunnen voorkomen dat mensen zich hier zouden vestigen, door hen te beloven dat ze drie maal voor een periode van zes maanden terug mogen komen werken, als ze tussendoor braaf terug naar huis gaan. Alsof het feit dat mensen zich willen vestigen op zichzelf een probleem zou zijn. Politici verwijzen al te gemakkelijk naar het 'mislukken' van de gastarbeidersprogramma's uit de jaren '60-'70. Maar niet het feit dat gastarbeiders hier gebleven zijn is de oorzaak van de slechte sociale en economische situatie van heel wat migranten en hun kinderen, wel het totale gebrek aan een integratiebeleid in de voorbije decennia. Men maakt misbruik van de sociale situatie van vorige generaties migranten om een kortetermijnaanpak te promoten.

FOUT UITGANGSPUNT

Middenveldorganisaties zijn er helemaal niet van overtuigd dat het huidige voorstel sociale problemen in de toekomst zou kunnen voorkomen, maar vinden het ook principieel een fout uitgangspunt. Onderzoek toont aan dat migranten die meer vrijheid hebben om heen en terug te gaan naar hun partnerland, zonder daartoe gedwongen te worden, dit ook vaker doen. Tenslotte sluit de richtlijn alle in de EU aanwezige migranten uit van haar toepassing (enkel wie een aanvraag doet in zijn eigen land komt in aanmerking). Het voorstel zal m.a.w. geen oplossing bieden voor de vele migranten of vluchtelingen die niet toegelaten worden tot de arbeidsmarkt en die (vaak in het zwart) moeten werken tegen een hongerloon. Een bijdrage aan het verminderen van zwartwerk en uitbuiting mogen we van deze ontwerprichtlijn dan ook niet verwachten. De Europese voorstellen i.v.m. seizoensarbeid voldoen volgens 11.11.11 helemaal niet aan criteria voor wat we een duurzaam migratiebeleid zouden kunnen

noemen. Het uitgangspunt op zich suggereert al duidelijk dat men seizoensarbeiders beschouwt als makkelijk vervangbaar gereedschap.

KOEN DETAVERNIER

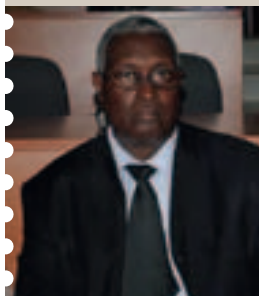
• www.11.be/migratie

actie in het Zuiden

Hoopvol signaal voor mensenrechten

Op 19 mei werden de leden verkozen van de Nationale Onafhankelijke Mensenrechtencommissie in Burundi. Eén van hen is Jean-Marie Vianney Kavumbagu, een zeer gerespecteerde activist in de Burundese civiele maatschappij. Hij leidde onze partnerorganisatie COSOME door de moeilijke verkiezingsperiode in 2010, waarvan zij de observatie voor hun rekening namen. Het was essentieel dat de Commissie, bevoegd om mensenrechtenschendingen te onderzoeken, op een onafhankelijke en neutrale manier werd samengesteld. Benoemingen zoals die van Jean-Marie Vianney zijn dus een hoopvol signaal en geven de civiele maatschappij de moed om waakzaam te blijven en de reële slagkracht van de Commissie in de praktijk op te volgen.

Volgehouden verzet tegen goudmijn

De Peruaanse regering heeft de milieu-impactstudie van de goudmijn Tía María afgekeurd, en gaf het mijnbedrijf Southern Peru de opdracht de Tambo-vallei te verlaten. Dat is een primeur in Peru, waar het ministerie van Energie en Mijnenbouw zowel de mijnbouw moet promoten als controleren. En het is een overwinning voor de boeren die het project al in 2009 in een referendum afkeurden. De nationale overheid bestempelde het referendum toen als illegaal. Maar door volhardend protest zag de regering zich wel gedwongen VN-experten de milieu-impactstudie te laten beoordelen. Hun oordeel was vernietigend. Toen de regering ook deze resultaten negeerde, gingen de boeren in verzet. Daarbij vielen in april verschillende doden en gewonden. Uiteindelijk ging de regering toch overstag. Onze partnerorganisaties Conacami en Cooperación steunen de boeren. Ze hameren op de goedkeuring van de wet op consultatie van lokale gemeenschappen. Ze dringen erop aan dat de regering moet afbakenen waar mijnbouwprojecten kunnen doorgaan.

Ook in Colombia mijnbedrijf buiten spel

Goed nieuws ook uit Colombia waar het mijnbedrijf Greystar in maart besloot om niet meer aan te dringen op een milieuvergunning voor zijn open-pitmijn in de páramo van Santander. De páramos vormen een zeer belangrijk, maar delicaat eco-systeem in de bergen. Ze vormen een onmisbare schakel in de waterhuishouding van de Andeslanden. Internationale overeenkomsten voorzien dan ook in de bescherming van de páramos. Hoewel grootschalige mijnbouw in Colombia relatief beperkt was, is het land hier het afgelopen jaar meer op beginnen inzetten. Onze partnerorganisatie Recalca was één van de stuwende krachten achter het protest tegen dit mijnbouwproject in een zone met zo'n belangrijke ecologische waarde. Het protest bleef aanzwellen en zette zo het mijnbedrijf schaak. Toch moeten onze partners op hun hoede blijven.

Buitenlandse investeerders die vinden dat ze niet eerlijk worden behandeld kunnen lokale overheden aanklagen in speciale internationale tribunalen. Die kunnen voor miljoenen dollars aan boetes opleggen. 11.11.11 is in het getouw om een 'eerlijker behandeling' van de overheid te bekomen!

Europese landen in dienst van INVESTEERDERS

11.11.11 voerde succesvol actie tegen de BLEU-akkoorden met Colombia. FOTO 11.11.11

Al vijftig jaar sluiten rijke landen 'bilaterale investeringsakkoorden' af met ontwikkelingslanden om hun buitenlandse investeerders te beschermen. Deze 'BITS' (Bilateral Investment Treaties) 'bite': ze bijten niet alleen stukken uit de begrotingen van landen maar ook uit hun mogelijkheid om beleid te voeren in het algemeen belang.

BITS zijn er gekomen omdat rijke landen schrik hadden dat hun ex-kolonies hun investeerders zouden onteigenen of willekeurig zouden behandelen. En omdat ze de lokale rechtspraak niet vertrouwden, mochten investeerders zich rechtstreeks naar internationale arbitragecolleges richten. En er zou ook geen beroep kunnen worden aangetekend!

BASISRECHTEN

Investeerders maken steeds meer gebruik van deze mogelijkheid om regeringen aan te klagen. Hoeveel zaken er sindsdien geweest zijn of hoe groot de schadevergoedingen is niet te zeggen. Maar het is wel duidelijk dat de begrippen 'eerlijke behandeling' en 'onteigening' zeer rekbaar blijken te zijn, dat investeerders niet aarzelen om algemene beleidsmaatregelen aan te klagen en dat de 'arbiters' gemakkelijk de

kant kiezen van de investeerders. Dat mag niet verwonderen, want BITS hebben uitdrukkelijk tot doel de investeerders te beschermen. BITS zeggen ook niets over de 'plichten' van de investeerders, zoals respect voor mensenrechten, arbeidsrechten of het milieu.

VOORBEELDEN

Een Italiaans-Luxemburgs bedrijf heeft het positief-discriminatiebeleid (Black Economic Empowerment) van de Zuid-Afrikaanse regering aangeklaagd op basis van een Belgisch-Luxemburgse BIT met Zuid-Afrika. Om een hoge schadevergoeding te vermijden heeft Zuid-Afrika zijn beleid aangepast.

Een internationaal arbitragecollege heeft de maatregelen verworpen die Argentinië had genomen ten aanzien van Europese waterbedrijven tijdens haar financiële crisis. De argumentatie van Argentinië dat water een basisrecht is werd niet gevolgd.

Een Amerikaans bedrijf heeft de Canadese regering aangeklaagd omdat het de kankerwekkende chemische toevoeging aan dieselbrandstof verboden had die het bedrijf produceerde. Het bedrijf vroeg 200 miljoen dollar schadevergoeding wegens 'indirecte onteigening'.

OPENBAAR BELANG

11.11.11 wil dat België en de Europese Unie hun BITS aanpassen zodat investeerders algemene beleidsmaatregelen die het openbaar belang dienen niet meer kunnen aanvallen. 11.11.11 heeft daarom het initiatief genomen om samen met andere Europese ngo's hierrond actie te voeren. Dat heeft al belangrijke steun opgeleverd in het Europees Parlement. Maar onder druk van de bedrijfswereld en advocatenbureaus gaan de lidstaten hard op de rem staan. Ze zouden Europese investeerders zelfs willen toelaten om de eigen regeringen aan te vallen. Ook de Belgische regeringen reageren erg conservatief en willen zo weinig mogelijk veranderen aan de BITS.

Op één punt steekt België wel haar nek uit: ze vraagt dat Europese BITS bepalingen bevatten over het respect voor arbeidsrechten en het milieu. Helaas past ze dit zelf niet altijd consequent toe. Samen met de coalitie Waardig Werk heeft 11.11.11 al verschillende stappen genomen. Zo werd de Belgische BIT met Colombia, waar arbeidsrechten zwaar geschonden worden, in de ijskast gezet en probeert de coalitie hetzelfde te bekomen met de BIT met Panama.

MARC MAES

GROEN- en WITBOEK

interne staatshervorming

De Vlaamse overheid wil het bestuurlijk landschap vereenvoudigen

en ze wil daarvoor een interne staatshervorming doorvoeren.

Daarin krijgen de provincies maar een minieme rol toebedeeld.

De Noord-Zuidbeweging maakt zich zorgen.

De provincie West-Vlaanderen ondersteunt tal van 4de pijler-initiatieven.

FOTO PROVINCIAAL NOORD-ZUID CENTRUM – WEST-VLAANDEREN

In een eerste fase van de interne staatshervorming werd een groenboek uitgewerkt, met daarin de algemene principes. De krijtlijnen zijn meer bevoegdheden voor lokale besturen, een duidelijke klemtoon bij enerzijds Vlaanderen en anderzijds de gemeenten en een sluitende lijst van 'grondgebonden' bevoegdheden voor de provincies. Zo werd als provinciale Noord-Zuidbevoegdheid enkel 'vorming' behouden. Dit wekte bij zowel provincies als bij het middenveld argwaan.

11.11.11 en Coprogram verstuurden daarop een brief met onze bezorgdheden naar de minister. We willen graag constructief mee nadenken over meer efficiënt bestuur, maar welke keuzes men ook maakt, middelen voor waardevolle initiatieven mogen niet zomaar verdwijnen. Minister Bourgeois gaf in zijn antwoord op onze brief duidelijk aan dat dit niet de bedoeling is. In april dit jaar werd het witboek bekendgemaakt, met daarin de concrete uitwerking van de principes van het groenboek. Ondanks de belofte van de minster om dit in nauw overleg met de Noord-Zuidbeweging te doen, wordt er nog steeds enkel over vorming gesproken. De beloofde participatie is dus grotendeels dode letter gebleven.

UITVALSBASIS

Voor de Noord-Zuidbeweging is het niet zo eenvoudig om initiatieven voor ontwikkelingssamenwerking exclusief toe te wijzen aan het ene of het andere beleidsniveau. Voor ons is internationale solidariteit een morele plicht voor alle beleidsniveaus. Maar daarbij is het heel belangrijk dat actief gezocht wordt naar de best mogelijke complementariteit. Wij zien verschillende activiteiten waarvoor het provinciale niveau relevant is en blijft. Misschien zou een aantal zaken toegewezen kunnen worden aan de Vlaamse of federale

regering, maar dan zou dit een gedecentraliseerde werking vergen. Een alternatief dat onbestaande is op dit moment. Meer concreet pleiten we voor het behoud van de provinciale Noord-Zuidcentra als uitvalsbasis, plek voor dienstverlening, organisatie van educatieve activiteiten en het stimuleren van samenwerking tussen de verschillende actoren in de provincies. Er blijft ook nood aan steun voor specifieke provinciale ngo-initiatieven en inleefateliers.

UNIFORME CRITERIA

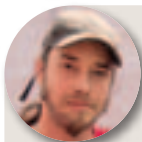
Met betrekking tot subsidies voor zuidprojecten dreigt er een gat te vallen als de huidige voorstellen ongewijzigd doorgevoerd worden. Eén centrale administratie in Brussel is voor heel wat kleinere verenigingen te veraf en een te hoge drempel, waardoor de intake en de screening niet zo makkelijk naar het centrale Vlaamse of federale niveau getransfereerd kunnen worden. Ook praktisch lijkt het onhaalbaar om de ondersteuning van de vele honderden initiatieven die nu vanuit de provincies ondersteund worden te centraliseren. Desondanks blijft een bovenlokaal niveau toch aangewezen voor de objectiviteit van de beoordeling. Waar we wel voor pleiten is het ontwikkelen van gemeenschappelijke instrumenten als criteria en reglementen.

Ten slotte nemen sommige provincies ook waardevolle initiatieven voor de 4de pijler en gemeentebesturen. Dit kan perfect complementair gebeuren met de initiatieven op Vlaams niveau en vanuit de sector zelf. Waarbij het expertisecentrum centraal blijft, maar waarbij provincies de concrete organisatie van vormen en uitwisseling mogelijk maken.

KOEN DETAVERNIER

"Eens je mee hebt gedaan, blijf je hangen"

Of ze zijn al jaren bij het Wereldfeest betrokken, of ze komen van ver om erbij te zijn! Het is een tof team dat het Wereldfeest in Leuven organiseert. Het festival is dan ook een gezellig familiefestival waar een heel divers publiek graag naartoe komt. Het is bovendien erg ecologisch!

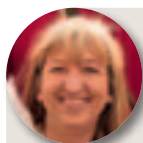
Wouter Joris (veiligheidscoördinator): "We zijn stewards, geen security. We hebben toiletten ontstopt, verloren kinderen verzameld, en natuurlijk veel mensen de weg gewezen. Ik ben vroeger cafébaas geweest en dat helpt wel, ik ken veel mensen hier, ook degenen die wel eens voor problemen zouden kunnen zorgen."

David Dessers (algemeen coördinator): "Er zijn 151 verschillende nationaliteiten in Leuven. Met het Wereldfeest willen we zoveel mogelijk van deze verschillende culturen brengen, en eerlijk gezegd, we slagen daar vrij goed in. Ik denk dat dat komt omdat het een heel toegankelijk festival is, De Bruul is sowieso een park waar Leuvenaars graag vertoeven in het weekend."

Ward Geens (financieel secretariaat):

"Ik zit nu aan de 'bonnekes'. Het Wereldfeest is een gratis festival, de enige inkomsten zijn subsidies, sponsoring en de inkomsten van de bar. Die maken toch 2/3 van onze omzet. Ik ben een oude rot hier, ik ben begonnen met het Wereldfeest toen ik nog voorzitter was van de Derdewereldraad. Nu is de organisatie een aparte vzw."

Ann De Vooght (coördinator bar):

"We staan met veel vrijwilligers achter de toog. Tot op de dag van vandaag komen mensen zich opgeven om een shift te draaien. En vaak vinden ze dat dan blijkbaar zo plezant dat ze er nog een tweede bij doen. Ik probeer dan ook de mensen op de juiste plaats in te zetten, wie kan tappen, achter de tap. En ik ben begaan met mijn mensen."

Kim Hertsens (met pet) en Francis Haverhoek (technische ondersteuning en coördinatie):

"Wij doen de technische kant van het festival, de elektriciteit, en dergelijke. Wij doen dat zoals iedereen vrijwillig, maar als techniekers van het STUC helpen we hier graag een handje."

Wilfried Stienaers (materiaalmeester): "Ik ben verantwoordelijk voor het materiaal. Ik moet ervoor zorgen dat het ontleende materiaal bij de standhouders geraakt, en dat alles ook netjes wordt teruggebracht.

Ook heb ik gisterenavond 160 liter cocktail gemaakt. Daarvoor heb ik 80 mango's gesneden, 160 citroenen geperst en 160 passievruchten uitgelepteld."

Eveline Hermans (coördinator infostands):

"Deze ochtend was even stressen toen ieder zijn stand moest opbouwen. In de namiddag vond je mij aan het infopunt. Ik heb het Wereldfestival leren kennen in 2004 via een stage. Ik woon in Houthalen, maar kom sindsdien elk jaar terug naar Leuven om mee te werken. Het is gewoon een heel tof team."

Dagmar Van Grunderbeeck (Noord-Zuidconsulent stad Leuven): Het Wereldfeest is één van de zuinigste festivals. Al onze standhouders gebruiken biologisch afbreekbare bekertjes, bordjes en bestek, en al het afval wordt gescheiden. De hele dag zijn zo'n 50 mensen hiermee bezig. Ook onze gum-and-ash-zakjes zijn populair. Daarin kan je je sigaret kwijt, zo beperken we de peukjes op de grond."

MARJAN CAUWENBERG

FOTO HEINING JANSSENS

breed • uit

GRÖEI

VOEDSEL. LEVEN. AARDE.

Oxfam

Groei mee op www.ikgroeimее.be

OXFAM START CAMPAGNE GROW

Oxfam-Wereldwinkels, Oxfam Solidariteit en Magasins du Monde Oxfam startten in België de internationale voedselcampagne GROW. Daarmee vraagt Oxfam aandacht voor de enorme uitdagingen waar de landbouwproductie en voedselvoorziening wereldwijd voor staat. Ze toont de impact van het beleid op de economische, sociale en ecologische situatie van kleinschalige boeren en lokale gemeenschappen in het Zuiden. Ook de consument kan iets doen, zoals minder vlees eten, kiezen voor fairtrade producten en lokale, seizoensgebonden groenten en fruit. Oxfam wil

hiermee wereldwijd zijn gewicht in de strijd gooien voor eerlijke voedselvoorziening en een duurzame toekomst voor de landbouw. De Belgische en Europese politici moeten de familiale, duurzame landbouw versterken. Om deze eis kracht bij te zetten, roept Oxfam op de actie voor een eerlijke en duurzame voedselvoorziening voor iedereen te ondertekenen.

www.ikgroeimее.be

JAARRAPPORT 11.11.11 België besteedde vorig jaar 2,26 miljard euro aan officiële ontwikkelingssamenwerking. Dat staat in het jaarrapport van de Belgische ontwikkelingssamenwerking. De hulp steeg ten opzichte van vorig jaar tot 0,64% van het BNI, maar dat is niet de 0,7% die wettelijk was vastgelegd, door de regering beloofd en al voorbarig aangekondigd als behaald. Erger is dat België de cijfers erg 'opblaast'. De 'echte' ontwikkelingshulp blijft steken op 0,5%, net als vorig jaar. "België telt schuldkwijtscheldingen en opvang van asielzoekers mee, maar die maken op het terrein niet het verschil", zegt Bogdan Vanden Berghe, algemeen secretaris van 11.11.11. Het jaarrapport besteedt ook aandacht aan de kwaliteit van de hulp. Het is nodig het middenveld te versterken en te betrekken bij de ontwikkeling van hun land. Hiervoor is ook een politiek engagement van België nodig.

www.11.be/jaarrapport

GEGEVENS 2010 OP DE NOORD-ZUIDKAART De update van de Lokale Noord-Zuidkaart is klaar met alle nieuwe gegevens van 2010. Hierop vind je wat lokale besturen precies doen op het vlak van ontwikkelingssamenwerking. Zo kan je per gemeente lezen of er een schepen en ambtenaar voor Ontwikkelingssamenwerking zijn, welke inspanningen gedaan worden om de internationale solidariteit te vergroten in de gemeente, en welke budgetten ze hieraan besteedt. De Noord-Zuidkaart is een initiatief van de koepel van de Vlaamse Noord-Zuidbeweging (11.11.11), de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VWSG) en de vijf Vlaamse provincies.

www.noordzuidkaart.be

Jaarrapport
De Belgische
Ontwikkelingssamenwerking
in
2010

Honing is prima inkomensbron voor boeren

Petén in het noordoosten van Guatemala was in vroegere eeuwen dé bakermat van de Maya-cultuur. Nu draagt de bijenteelt bij tot de ontwikkeling van de lokale gemeenschappen.

NOG GEEN FLO

FOTO ALEXIA VAN INNIS

De 'Asociación de Desarrollo Integral de Apicultores Unidos del Norte' (ASDINAPUNP) is opgericht in 2003. 60 imkers zijn aangesloten bij de coöperatieve, van wie 26 vrouwen. Ze kreeg voorlopig nog geen erkenning van FLO, omdat ze als kleine, beginnende organisatie niet voldoende kan produceren voor de export. Haar Belgische partner Miel Maya Honing ondersteunt en versterkt de organisatie via opleidingen en uitwisselingen met andere lokale organisaties, zodat zij zelfstandig kan werken. Ze heeft ook een herbebossingsproject in de regio.

DEMOCRATISCH

40 jaar geleden was Petén gelegen temidden van tropische bossen, en moeilijk bereikbaar. Daarom woonden er niet veel mensen. Maar toen de ontbossing begon in de jaren '70 trokken boeren naar hier op zoek naar een stukje grond. In 2003 stapte een aantal boeren in het bijenteeltproject. "Honing is hier het beste product, want bijen hebben vooral zon nodig, vegetatie en een beetje regen", vertelt Omar Cordona, de coördinator van ASDINAPUNP. "Bovendien vergt het niet veel investeringen en zowel vrouwen als mannen kunnen meedoen." De coöperatieve is met 60 aangesloten imkers nog niet zo groot, maar ze zijn erg gemotiveerd. Elke imker heeft 14 bijenkasten. En geregeld krijgen ze opleidingen. Per jaar kunnen ze tesamen zo'n tien ton verkopen aan hun opkoper. En ze werken erg democratisch, iedereen wordt bij elke beslissing betrokken. Onlangs zijn 26 vrouwen als imker begonnen. Dat is positief want belangrijk voor hun zelfstandigheid.

MOEILIJKE CONTEXT

Maar de imkers hebben ook te kampen met een aantal problemen. Door de ontbossing moeten ze steeds verder trekken. Daardoor zijn de imkers wel goede partners geworden in de strijd tegen de ontbossing. Door de grote afstanden en de weinige transportmiddelen, is het niet makkelijk de producten tot aan de markt te krijgen. "Bovendien is het een gevaarlijke streek, omdat via Petén narcotraficanten de grens oversteken", zegt Omar. "En vorig jaar viel hier buitengewoon veel regen waardoor we een groot deel van onze opbrengst hebben verloren." De uitdaging is enorm voor deze imkers. Maar met kleine successen boeken ze vooruitgang. In 2008 konden zij bijvoorbeeld 6.000 euro ophalen bij verschillende schenkers, en Maya Fair Trade schonk ook nog 2.000 euro. Daarmee konden ze een pick-up kopen die nodig was om zich te verplaatsen in een regio even groot als België.

MARJAN CAUWENBERG

• www.maya.be